

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΙΣ

Πῶ ! πῶ ! οἰκονομίαις 'στοῦ ἔθνους τὰ Ταμεῖα !
γι' αὐταῖς τῶν βουλευτῶν μας βραχνιάζει τὸ λαρυγγί,
ὅλοι φωνάζουν τώρα γιὰ τὴν Οἰκονομία,
καὶ σφίγγονται νὰ βγάλουν κι' ἀπὸ τὴ μυῖγα ξύγγι.
Κι' ἀφοῦ 'στὴ μέση ὅλοι προβάλλουν οἰκονόμοι,
κι' ἐγὼ λοιπὸν προτείνω τὴν ἰδική μου γνώμη.

Καὶ πρῶτον πάντων πρέπει 'στοῦ ἔθνους τοὺς πατέρας
τὸ Κεντρικὸ Ταμεῖο πεντάρα νὰ μὴ δίνη,
καὶ ὅποιος ῥητορεύει γιὰ κύματα κι' ἀέρας,
χωρὶς βουλευτικὴ παντοτεινὰ νὰ μείνη.
Γιὰ κάθε πέντε λέξεις καὶ φόρος μιὰ πεντάρα,
'στοῦ **Ἡμετέρου** μόνο νὰ βάλουν μιὰ δεκάρα.

Ἀφοῦ καὶ 'στὴν Ἀγγλία οἱ ῥήτορες πληρόνουν,
γιατί ἐδῶ 'στὸ κράτος τῶν λόγων καὶ τῆς λίμαις,
οἱ ῥήτορες μὲ λόγια παχειὰ νὰ μᾶς φουσκώνουν,
χωρὶς νὰ δίνουν κάτι γιὰ τὴν ὑπομονή μας ;
Φόρος λοιπὸν, νὰ παύσῃ τῶν λόγων ἡ μανία,
καὶ ὅπου 'λίγα λόγια, ἐκεῖ κι' οἰκονομία.

Νὰ παύσουν ν' ἀνεβαίνουν τῶν ὑπουργῶν τῆς σκάλαις,
κανένα γιὰ ρουσφέτια νὰ μὴν ἀκολουθοῦν,
καὶ πρὶν ἀκόμη εὔρουν οἰκονομίαις ἄλλαις,
ἐκεῖνοι πρῶτοι πρέπει νὰ οἰκονομηθοῦν.
Κι' ἂν θέλουν νὰ γίνῃ σωστὴ οἰκονομία,
ὅσο ἔμπορὸν νὰ στέκουν μακριὰ ἀπὸ Ταμεῖα.

'Αλλὰ κι' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι μὲ χέρια σταυρωμένα
λουρὲ νὰ μὴ ζητοῦμε τοῦ Κεντρικοῦ Ταμεῖου,
ν' ἀφίνομε 'στὴν πάντα καὶ κάποτε τὴν πένα,
καὶ ὅλη τὴ σοφία τοῦ Πανεπιστημίου.
Νὰ γίνεταί καὶ κάπου κανένας μας τσοπάνης,
νὰ ἡσυχάσῃ 'λίγο κι' ὁ κύριος Βλαχάνης.

Πρὸ πάντων δὲ νὰ λείψῃ ἡ κλεφτουριά ἡ τόση,
ποῦ μέσα 'στὴν Ἑλλάδα γλεντᾶ καὶ βασιλεύει
καμμιά οἰκονομία ποτὲ δὲν θὰ μᾶς σώσῃ,
ἀφοῦ αὐτὸ τὸ ἔθνος τὸν ἑαυτοῦ του κλέβει.
Πῶς θέτε τὰ Ταμεῖα τοῦ κράτους νὰ πληθύνουν,
ἀφοῦ τῶν Πανελλήνων τὰ χέρια δὲν τ' ἀφίνουν ;

Αὐτὰ κι' ἐγὼ τὰ 'λίγα σὰν Ἑλληνας προτείνω,
κι' αὐτὰ βεβαίως εἶναι σαχλὰ καὶ τετριμμένα,
ἀλλ' ἂν δὲν σᾶς ἀρέσουν, λεπτό γι' αὐτὸ δὲν δίνω . . .
Σᾶς λέγω ὅμως πάλι καὶ λέγω ὀλοένα,
πῶς ἂν δὲν συνειθίσουν τὰ χέρια νὰ μὴ κλέβουν,
γιὰ τῆς οἰκονομίας τοῦ κακοῦ ῥητορεύουν.

Σουρῆς.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΩ

Λαμπρότατος ἥλιος ἐπὶ ὀλόκληρον τὴν ἐβδομάδα τῆς
κρεωφάγου, ἥτις κλείει τὰς Ἀπόκρεω, τυπικῶς ἐννοεῖται.

47

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

47

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 416)

Τέλος αἱ διατυπώσεις αὐταὶ διήρκεσαν ἡμέρας τινάς, καθ' ἃς
ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Μηνᾶς ἐπεμελήθησαν τὰς πληγὰς των, ἀπο-
λαύσαντες τῆς προθύμου τῶν κατοίκων συνδρομῆς. Καὶ μετὰ
τοῦτο τοῖς ἀπεδόθη ἡ ἐλευθερία καὶ ἀπέπλευσαν ἐκ Πάμ-
μου. Ἄλλ' ἔνεκα τῆς ἀντιπνοίας τῶν ἀνέμων ὁ διάπλους,
διήρκεσεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Κατὰ τὴν ἐν Πάτμῳ διαμονὴν του, ἐφρόντισε νὰ πλε-
ροφορηθῇ, ἂν καὶ μετὰ σπαρχιμοῦ καρδίας, πολλὰ περὶ
τῆς Αὐγούστας. Ἐγνώρισε τὸν ἀδελφὸν Νεσμῖαν, ὅστις τὸν
ὑπηρετεῖ, ἐγνώρισε καὶ τὸν ἀββᾶν Ἀμμοῦν, ὅστις τὸν ἐξω-
μολόγει. Ἐμαθε παρὰ τοῦ πρώτου περὶ τῆς φυσικῆς νόσου,
ἥτις τὴν κατεῖχε, καὶ παρὰ τοῦ δευτέρου, περὶ τῆς ἠθικῆς

νόσου, ἥτις τὴν ἐβασάνιζεν. Ὁ Ἰωάννης Βενδίκης δὲν πα-
ρέστη εἰς τοὺς δύο τούτους μοναχοὺς ὡς πρῶτον σύζυγος,
ἀλλ' ὡς μεμακρυσμένος συγγενὴς τῆς γυναικὸς ταύτης, καὶ
οὕτως ἀμφότεροι δὲν ἐδυσπίστησαν πρὸς αὐτὸν, καὶ τῷ εἶ-
πον μέγα μέρος τῆς ἀπάσης ἀληθείας. Ὁ ἀββᾶς Ἀμμοῦν
ἐδήλωσε διαρρήδη ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἔπασχεν ὑπὸ σφοδρο-
τάτης μανίας, καὶ ἦτο τὸ παίγιον τοῦ πονηροτάτου καὶ
θραυστάτου τῶν δαιμόνων τῆς κολάσεως, ὅστις μὴ εὐρίσκων
φορῆν ἵνα βόσκη ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ, συνέτριψε τὰς πύλας
τῆς εἰρηκτῆς του καὶ ἀνεπήδησεν ἀποφασιστικῶς εἰς τὸν πα-
ρόντα κόσμον, ὅπως εὔρη κταφύγιον εἰς σῶμα γυναικὸς τι-
νος, διότι ἐν τοῖς τοιούταις, κατὰ τὸν ἀββᾶν Ἀμμοῦν, κα-
τοικοῦσιν ἀνέτως ἅπαντα τὰ εἶδη τῶν πονηρῶν δαιμόνων.
Ὅσον διὰ τὸν ἀδελφὸν Νεσμῖαν, ἐσταυροκοκεῖτο ἐξ αὐτο-
μάτου κινήματος, ὁσάκις ἐνθυμεῖτο τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἢ
ὅμοιαν οὐδεμίαν ἄλλην εἶχεν ἰδεῖ ποτε. Οὗτος διηγήθη πρὸς
τὸν Ἰωάννην Βενδίκην ὅτι νύκτα τινὰ, ἐνῷ ἐκοιμᾶτο ἐν τῷ
κελλίῳ του, εἶδε παράδοξον ὄπτασιον. Τῷ ἐφάνη ὅτι εὐρί-
σκετο ἐν τῷ νάρθηκι τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐ-
αγγελιστοῦ, καὶ προσήχετο καθ' ἑαυτὸν εὐλαβῶς, χωρὶς ν'
ἀκούηται ἡ φωνὴ του. Αἶφνης ἐπὶ τοῦ ἐνώπιόν του τοίχου,
ἐφ' οὗ ἦτο ἐξωγραφημένος ὁ Ἄδης, ἐν μορφῇ ἀδδηπάγου
θηρίου καταβιβρώσκοντος τὰς εἰς τὸ ἀνοικτὸν στόμα του
ριπτομένας ἀμαρτωλοὺς ψυχὰς, βλέπει ὅτι τοῦ θηρίου ἡ
μορφὴ μετεβλήθη ἐξαίφνης, ἐγένετο ἄνθρωπος, ἔχων ὄψιν ὡ-

Καί ἐνταῦθα, θερμοκρασία μεθυστική, ἦν καί ἐν Ἀθήναις ἐπι-
θά ἐποθεῖτε κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους, ἀνευ τῆς
ἐπαράτου κόνεως ἧτις κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς γενικῆς
εὐθυμίας αὐτὸς σὰς κάμνει νὰ καταρᾶσθε καὶ δημάρχους
καὶ κυβερνήσεις, κύνθησαν τὴν ἐλευθέραν κυκλοφορίαν τοῦ
πλήθους εἰς τὰς πολυειδεῖς διασκεδάσεις αἰτίνες τὸ προ-
κάλουν.

* * Ἱπποδρόμια

Τὰ Ἱπποδρόμια εἰς Autuil, Saint Ouen, κλπ. τὴν Κυρια-
κὴν καὶ τὴν Τρίτην ἑκατοντάδας χιλιάδων θεατῶν εἶχον
προσελκύσει. Εἶναι διασκέδασις ἧτις κινεῖ λίαν τὸ ἐνδια-
φέρον τοῦ Παρισίου, διότι συννεοῖ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν δύο
ἰερωτέρων τοῦ αἰσθημάτων, τῆς τέρψεως καὶ τοῦ συμφέροντος.

Τὸ Jockey Club, τὸ Cirque καὶ ἕτεροι τοῦ αὐτοῦ εἴδους
ἐφημερίδες, ἐν αἷς ἐν ἐκτάσει καὶ λεπτοτάταις λεπτομερείαις
ἐξετίθεντο ἡ ἱστορία, τὰ προτερήματα, αἱ ἀρεταί, τὰ ἐ-
λαττώματα τῶν μελλόντων νὰ διαγωνισθῶσιν ἵππων, μετ'
ἀπλήστου προσοχῆς ἀνεγινώσκοντο ὑπὸ τοῦ ἀπείρου τούτου
πλήθους μεταξὺ τοῦ ὁποῦ στοιχήματα ἄπειρα διήγειρον
παλιούς εἰς ἀπόστασιν ἀντιληπτούς. Ὀλόκληρον τὸ εὐρὺ
πεδῖον ἦτο πεπληρωμένον καὶ αἱ ὠρκαὶ Παρισιναὶ καθ' ὁ-
μάδας ἐν σχήματι δροσερῶν ἀνθοδεσμῶν προεκάλουν τὴν
ἀπορρόφησιν τοῦ εὐώδους ἀρώματος, ὅπερ διέχεον περίξ των.

Ἀλλὰ, πράγμα περίεργον, ὁ Παρισινὸς δι' ἑν ἢ γυνὴ ἀπο-
τελεῖ τὸν Παράδεισον, τὰ μ[10] τῆς ὑπάρξεώς του, ἧτις
συγκεντροῖ ὅλους τοὺς πόθους του, τὰ αἰσθηματὰ του, τὰς
ιδέας του, τὴν ἡμέραν ταύτην ἀπηξίου καὶ ἐνὸς βλέμματος
ἐπέραστον καλλονῆν, καὶ αἱ σφριγῶσαι δορυάδες τῶν Πα-
ρισινῶν βουλευμάτων ὠρεῖλον τὴν ἡμέραν ταύτην νὰ παρα-
χωρήσωσι τὰς ἐπὶ τῆς λατρείας ἀξιώσεις των εἰς τοὺς ὑ-
περηφάνους ἵππους τῶν λειμώνων τῶν Βερσαλλίων καὶ τοῦ

Σαιντ Κλοῦδ. Ὀλόκληρον τὸ πλῆθος τοῦτο ἀγωνιᾷ καὶ τὴν
ἀγωνίαν του διεργηθεῖ διὰ κινήσεων, χειρονομιών, κραυ-
γῶν, αἰτίνες τὸ περὶ τοῦ Ἱπποδρομίου στάδιον μεταβάλλου-
σιν εἰς ἕτερον πύργον τοῦ Βαβέλ. 150 λουδοβίγια διὰ τὸν
Ambassador, φωνάζει προγὰστωρ τραπεζίτης. 300 διὰ τὸν
Μποῦμ ἀπαντᾷ νεαρό· μαρκήσιος, τελῶν τὴν εἰσοδὸν του εἰς
τοὺς κύκλους τοῦ Ἐλδερ καὶ τοῦ Χρυσοῦ Λέοντος. 2 λουδο-
βίγια καὶ δι' ἐμὲ, ἀναφωνεῖ πτωχὸς ὑπαλληλίσκος διὰ τὸν
Laurel Leaf εἰς πλησίον τοῦ ἀγορεύοντα Ἱππογνώστην, ὅστις
ἀπαριθμεῖ μὲ στόμφον Γυμνασιάρχου ἐπαρχιακοῦ τῆς Ἑλ-
λάδος Γυμνασίου, τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ προτερήματα τοῦ
περὶ οὗ ὁ λόγος ἵππου.

Καὶ ὅλοι ἐκείνοι οὗς ὁ πόθος πλουτισμοῦ ἀνευ κόπων καὶ
μεριμνῶν συγκεντροῖ, ὅπου τοιοῦτου εἴδους μεταλλεῖα ἀνα-
σκάπτονται, τεταραχμένοι, ἀνυπόμονοι, πνευστιῶντες, ἀνα-
μένουσιν ἢ τὴν ἀπώλειαν τοῦ τελευταίου πεντοφράγκου των
ἢ τὴν ἀρρητον ἡδονὴν μεθυστικοῦ χρυσοῦ.

Ἐν τοῖς Ἱπποδρομίαις τούτοις συμβαίνει ὅ,τι καὶ ἐν τῷ
χαρτοπαιγνίῳ. Ὑπάρχουσι καὶ ἐν τῷ πλήθει τούτῳ τῶν
εἰκῆ παικτῶν, παῖκται οἵτινες διὰ χιλιάδων ἴσως φράγκων
ἀγοράσαντες πικρὰν πείραν, ἐκ τῶν προτέρων εἰσὶ κατὰ
τὰ 9[10] βέβαιοι περὶ τοῦ κερδίσοντος ἵππου οὐ διὰ πρα-
κτόρων ἐπιτηδείων κατερθῶσι νὰ μειώσι τὴν ἀξίαν, ἀπομα-
κρύνοντες πάντα θέλοντα νὰ δοκιμάσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν τύ-
χην του. Καὶ οὕτω εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος παρίστασθε
μάρτυρες τοῦ κομικοῦ φαινόμενου τῆς κατασιζῆνης ἵππων
ὑπὲρ ὧν, ὡς ἐτέρων Πηγᾶσων κριθέντων, χιλιάδες λουδοβί-
για διετέθησαν ὑπὸ ἀπείρων ἀδαῶν παικτῶν, πεισθέντων εἰς
τὰς συστάσεις ἀργυρωνήτων ἐφημερίδων ἢ κηρύκων, ὑφ' ἐτέ-
ρων οἵτινες ἐχαρκτηρίσθησαν ἐν ἀρχῇ ὡς ἀπόγονοι τοῦ Ἀ-
χαμνῶντος καὶ ὧν ἢ ἐν τῷ σταδίῳ εἰσοδος ἐχαιρετίσθη διὰ
συριγμῶν καὶ χλευαστικῶν γελώτων.

ραίας ἀλλὰ κολασμένης γυναικός, ἧς οἱ χαρακτῆρες ὁμοί-
ζον ἐκπλακτικῶς μετὰ τὴν ἀδελφὴν Ἀγάπην. Τὸ στόμα ἐ-
κεῖνο, ὅπερ ἀπέβαλε πᾶν τὸ εἶδεχθῆς καὶ θηριῶδες καὶ ἔ-
γεινεν ὠραῖον στόμα νέας γυναικός, ἔπαυσε πλέον νὰ ἀδη-
φαγῇ, δὲν κατεβρόχιζεν ἀμαρτωλοῦς πλέον, ἀλλὰ τὸνναν-
τίον ἐξήμει, ἐξήμει ἀδιαλείπτως. Καὶ δὲν ἐξήμει ἀνθρώ-
πους, ἀλλὰ (καὶ τοῦτο ἐξέπληξε τὸν Νεεμίαν, κατανοήσαντα
μετὰ τρόμου ὅτι ἐν τῷ Ἄδῃ οἱ ἀμαρτωλοὶ μεταμορφοῦν-
ται εἰς δαίμονας) ἀλλ' ἐξήμει δαίμονας. Δαίμονας δυσμόρ-
φους, ἔχοντα κέρατα καὶ οὐράς, καὶ ὁμοιάζοντες μετὰ διάφο-
ρα ζῶα. Καὶ ἡ ὄπτασις αὕτη συνετέλεσε τὰ μάλιστα εἰς τὸ
νὰ παλλάξῃ τὸν ἀδελφὸν Νεεμίαν ἀπὸ τῆς ἐπιτηρείας τοῦ δαί-
μονος τῆς λαγνείας (δαίμονος λίαν κραταιοῦ καὶ ἐπικινδύ-
νου, ὅστις εἶχε τσοσάτην κεράτων πληθύν, ὥστε δύναται
νὰ κερατίζῃ σχεδὸν ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα)· διότι ἐκτοτε
καὶ τοῦτο, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὄπτασις, ἦτο παραδοξότε-
ρον ἢ ἡ ὄπτασις αὕτη καθ' αὐτήν, δὲν ἔβλεπε πλέον τὴν
ἀδελφὴν Ἀγάπην ὑπὸ τὴν περικαλλῆ καὶ λίαν ἑλκυστικὴν
αὐτῆς μορφήν, ἀλλὰ τῷ ἐφαίνετο ὡς γραῦς δυσειδῆς καὶ ἔ-
χουσα ρυτίδας. Ὅθεν διὰ τοῦ ὑπὲρ φύσιν τούτου θαύμα-
τος ἠλευθερώθη ἔσται ἀπὸ τῶν ἐπιφοιτήσεων τοῦ πονηροῦ
καὶ ἀκαθάρτου δαίμονος. Καὶ κατέστη τοῦ λοιποῦ ἱκανὸς
ὅπως ὑπηρετῇ ἐκ φιλανθρωπίας τὴν δυστυχῆ ταύτην καὶ
ἀποπλανημένην ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀληθείας ἀμαρτωλήν,
χάριν παραμυθίας τοῦ προσκαίρου σώματος, καὶ χωρὶς νὰ

ὑπόκειται εἰς τοὺς κινδύνους τοὺς ἀδιακόπως πολιορκου-
τας τὸ πῆλινον τοῦτο σκεῦος, μηδὲ νὰ φοβῆται τὰς παγίδας,
ἀς ὁ ἄγγελος Σατάν ἔχει στήσει εἰς τὰ βήματα τῶν ἀνα-
χωρητῶν τοῦ ματαίου τούτου κόσμου.

Ταύτας τὰς πληροφορίας ἠδυνήθη νὰ λάβῃ ὁ Ἰω. Βενδί-
κης ἐν καιρῷ τῆς ἐν Πάτρῳ διαμονῆς αὐτοῦ. Τέλος ἀνε-
χώρησεν ἐκ τῆς νήσου ταύτης καὶ ἦλθε μετὰ τὴν καρδίαν
συντετριμμένην εἰς Νάξον, ὅπου εὐρίσκειτο ἡ ἑπαυλις ἐκεῖ-
νη, ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας του, ἦν εἶχεν ὀρκισθῆ νὰ μὴ ἐ-
πανίδῃ. Καὶ ὁμοῦς ὦ! πεπρωμένον! Ὁ νυκτερινὸς ἐκεῖνος
πλοῦς τῆς γυναικός, ἦν ἀπάντησεν ἄμω ἀποβίβασθῆς, ὁ ἀ-
πίθανος, ὁ φοβερός, ὁ σκότιος ἐκεῖνος πλοῦς, ὠδήγησε τὸ
βῆμα του ἀκριβῶς ἐκεῖ, ὅπου δὲν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ. Διότι
ἡ ἑπαυλις ἐκεῖτο ἀντικρὺ τοῦ βράχου, ἐφ' οὗ ἔστι κατα-
σκοπεύων τὴν κίνησιν τῆς λέμβου, ἐν ἧ εὐρίσκειτο ἡ Αὐγού-
στα. Καὶ εὐρίσκοντο ἀντικρὺ ἀλλήλων οἱ τρεῖς οὗτοι μάρ-
τυρες, οἵτινες ἐφαίνοντο καταμαρτυροῦντες ἀλλήλων, ἂν
καὶ ὁ εἷς ἦτο φύσει βωβός, οἱ δὲ δύο ἦσαν θέσει ἄφωνοι·
ἦτοι ἡ ἑπαυλις τοῦ Μούχρα, ὁ Μούχρας αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ
τοῦ Μούχρα.

(Ἀκολουθεῖ)

Μποῦμ.